

Ester Viktória Ziffová

Radosť z pýtania vs. radosť z odpovedí (Prvé stretnutie s ľuďmi na úteku)

Letela som z Viedne do Istanbulu a z Turecka do hlavného mesta Ghany, Akkry. Pokojný let svojou dĺžkou mohol pôsobiť nekonečne, no moju myseľ dookola zabávala jediná myšlienka: Čo ak sa so mnou nikto nebude chcieť rozprávať?

Keď predstavivosť zlyháva

Nechápte ma zle, nemyslela som si, že sú utečenci z afrických krajín skúpi na slovo. Skôr som si predstavila, ako by som asi reagovala ja, keby by som bola v rovnakej situácii a na môj život by sa vypytovala akási primladá „novinárka“ z Európy. Neurobte tú istú chybu ako ja. Nesnažte sa predstaviť si, aké by to bolo, ak by ste žili život utečenca či utečenkine. Celé je to úplne inak.

Obava z toho, že so mnou nik neprehovorí nado mnou visela aj po príchode do Ghany. Úplne sa rozplynula až keď sme spolu s kolegami z Bulharska, Maďarska a Poľska vstúpili do prvého utečeneckého tábora. Je čudné nazývať ho „prvým“, je to ako keď pri spomienkach zvyraňujeme, že to bola naša prvá skutočná láska, prvý deň v škole, či prvá brigáda. Egyeikrom refugee camp bol naozaj prvý a budem naň spomínať ešte dlho.

Nie som utečenkyňa a všetci to vedia

Vzápätí, keď sme vystúpili z autobusu, nás obkľúčil dav ľudí. Zmätene som rozmýšľala, odkiaľ vedeli, že my sme tí novinári. V Ghane bežne nestretnete človeka bielej pleti, no ak by ste ho aj hľadali, mestečko plné ľudí utekajúcich pred smrťou, je to posledné miesto, kde by ste ho našli. Samozrejme, vedeli, že sme to my. Nedalo sa nás prehliadnuť. Po úvodných formalitách nás ľudia z Úradu vysokého komisára OSN pre utečencov nechali prejsť sa po kempe a rozprávať sa s kýmkoľvek. Je to tu. Moje obavy sa (ne)naplnia.

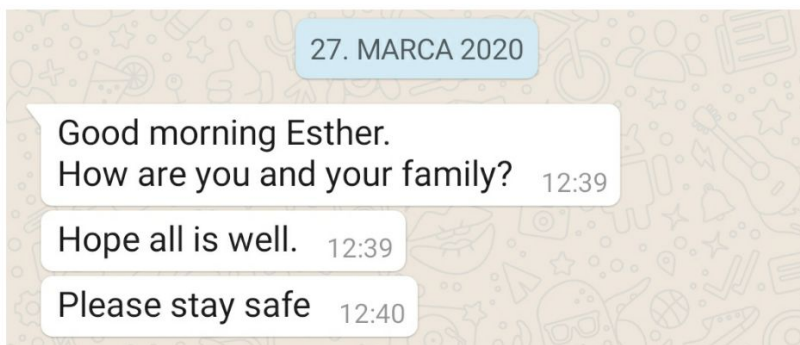
Keďže v Egyeikrom-e bývali hlavne ľudia, ktorí odišli z francúzsky hovoriacich krajín, vybavila som sa tlmočníkom a rozbehla sa po domčekoch. Nebolo potrebné ani klopať, všetci už stáli pred ošarpanými budovkami a čakali kým k nim zavítam. „I am so sorry, but I don't speak french.“ vykoktala som zo seba každých päť minút. Nevadilo. Niektorí napokon vedeli aj po anglicky, s ďalšími mi pomohla tlmočnica a iní sa na mňa chceli len pozrieť.

Po šiestom rozhovore som nabrala odvahu a Jenet, ktorá mala rovnako ako ja, 19 rokov, som sa priznala, že som sa bála, že sa so mnou nik nebude chcieť rozprávať. Vďaka jej odpovedi som to celé pochopila. „Vieš Ester, neviem, kedy naposledy sa ma niekto niečo pýtal. Vždy sú to nejaké pokyny, pravidlá.. Som tak rada že si sem prišla a že nás počúvaš.“ povedala.

Neviditeľní medzi nami

Chcela by som, aby ste vďaka tomuto blogu pochopili, že na komunikácii s ľuďmi v núdzi záleží. Skôr než si poviete, že nie každý má takú šancu aká sa prikmotrila mne, úplne s vami súhlasím. Práve preto, vám chcem povedať niečo, na čo som úplne pred svojou cestou zabudla. Utečenci sú normálni ľudia. Nájdete ich na facebooku, instagrame, sú súčasťou

rôznych skupín a kontakt vám dá aj akákoľvek organizácia, ktorá im pomáha. Ľudia, ktorí utiekli, by mali byť všade, kde sa o nich rozpráva. Ak si teda nabudúce nebudete istí, čo si myslieť, opýtaj sa tých, ktorí o tom vedia najviac. Ktorí to žijú. A možno sa ti pošťastí a nájdeš priateľov na celý život.

Nancy, z utečeneckého tábora Buduburam, sa pomocou Whatsappu informuje o situácii v súvislosti s koronavírusom na Slovensku.